

Magdaléna Pelcová, 4. kategorie

vzniklo ve školním roce 2023/2024

Druhá liga

Už od začátku minulého století byl fotbalový tým Dolního Kostelce absolutní špička. Hráli jsme v kraji, Lhotku jsme poráželi jedna radost a Hamry od nás odjížděly s brekem. A toho piva a klobás, co se na pozápasové veselici prodalo. To byly časy. Jenže přeci jen nic netrvá věčně. Teď hrajeme okres a jsme poslední v tabulce. Z mladých atletů, co střela to gól, se stali staří dědci, co jsou rádi, že na to hřiště vůbec dojdou. Z talentovaného trenéra Zacha, který trénoval dokonce Spartu, jsme to dotáhli k tomu našemu Přemkovi. Ne, že bych ho neuznávala, to samozřejmě ne! Ale některé jeho metody mi přijdou trochu zastaralé. Například takové překopnutí hospody, které se praktikovalo tak často, že mě ty okna dohromady stály snad majlant. No, a ze mě, z mladé, krásné hospodské, které se každou chvíli někdo ptal na číslo na pevnou linku, se stala stará, zapšklá bába, které se lidé bojí zeptat i na to, kolik je hodin.

Hned po osudovém zápase, který nás seslal až na samotné dno tabulky, do hospody vtrhl Přemek. Celý promoklý, buďto od deště, nebo od potu, který při řvaní na hráče vypudil. „Strašný! Ty kluci jsou úplně neschopný! Víš, kolik jsme měli šancí?“ Zeptal se mě ostře. „10! 10! A kolik jsme dali gólů? Nula! Já se z nich zblázním, fakt že jo!“ Mávl na mě a naznačil, abych mu natočila pivo. „S tím musíte něco udělat, Přemo. Vždyť já nevytočím ani sud za zápas! Nikdo sem nechodí...“ řekla jsem, ale on nevypadal úplně nadšeně. V tu chvíli do hospody vešel předseda klubu Jarda. On byl většinou ten, který i po prohře hráčům gratuloval a přál štěstí, ale teď úplně nevypadal, že by chtěl hráčům kupovat nové dresy. „Nazdar, Marie,” pozdravil mě a já mu automaticky roztočila pivo. „Prosim tě, Přemku, co to tam ty kluci vyváděli? Vždyť oni hráli hůř, než se chovají fanoušci Baníku a Slávie dohromady.” V Přemkovo obličejí se objevila zlost, proto jsem z podbaru vyndala pohotovostní vodu. „Já fakt nevím, Jardo, no, promiň. Asi s nima málo chodím běhat,” omlouval se mu. „Musíme s tím něco udělat,” pokračoval Jarda, „jinak zkrachujeme a propadneme se do třetí ligy.” „Proboha, jen tam ne! To bych nevytočila už vůbec nic!” Povzdechla jsem si. „Jenže co? Honza Zach je po smrti, budiž mu země lehká. Na koupení posíl nemáme peníze a nikdo zkušenější než já tady není,” argumentoval Přemek. „Tak můžeme vzít toho Čonku ze vsi. Ten nic chtít nebude a vy víte, jak se sem hlásil.” Snažila jsem se najít řešení. „Marie, vždyť ten Čonka sem chtěl jenom proto, aby nám to tady vykradl a potom to prodal v zastavárně,” zastavil mě Jarda. „Mám to!” vykřikl Přemek. „Erikovi Hrkalovi bude končit smlouva ve Spartě!” „No jasný, Erik! Průměr 2,5 gólu na zápas! To je ono. Ten to tady dá do kupy! A budeme v první lize jako na koni!” radoval se Jarda a připil si s Přemkem z püllitru.

Byl den, co měl Erik dorazit. Všichni se těšili. Jarda na počest jeho bývalého svěřence koupil nové sítě do branek a pokosil trávník. Přemek si protahoval nohy už od rána a já jsem narazila nový sud piva.

Bylo to tu. Na parkoviště vedle hospody přijelo velké černé auto značky BMW s pražskou poznávačkou. Vystoupil z něj chlapík v černém saku a tmavých brýlích. Jarda k němu vyrazil. Podal mu ruku a potom zvolal: „Vítej zpátky doma, Eriku!” Uklonil se mu, ale Erik nijak nereagoval. Jenom mu dal do ruky klíče od auta. Uchechtl se, vyrazil směrem k hospodě a Jardu nechal za ním.

„Tak tě tady srdečně vítám zpátky, chlapče.” Přivítal ho Přemek v hospodě. „Nebudeme to zbytečně okecávat, počkáme na předsedu, ty podepíšeš smlouvu a máme to, ne?” Zasmál se a podal mu půllitr piva. Byl očividně rád, že už na to trénování těch dřeváků nemusí být sám. Do místnosti přišel udýchaný Jarda s náručí plnou tašek. „Omlouvám se, vážení, že jdu až teďka. Prosím, kam chceš dát ty věci, Eriku?” „Zamknul jste to auto? Neslyšel jsem žádný zvuk. Vy jste to auto nezamknul?!” Vyjekl Erik. „Okamžitě ho jděte zamknout! Víte vy vůbec, kolik takovýhle auto stojí?!” Přemek se snažil Erika uklidnit a znovu ho posadil. „Klid. Tady se žádný auto jen tak neukradne. To není jako u vás v Praze, kde si je musíte zamykat i na semaforu,” zasmál se Přemek, ale Erik nevypadal moc přesvědčeně. „No jen aby. Jinak si to platíte!” Ohradil se znovu. I když jsem nevěděla, jestli to bude fungovat i na Erika, opět jsem z podbaru vyndala pohotovostní vodku. „Tak k věci...” Začal Jarda. „My bychom tě tady potřebovali jako trenéra, případně i hráče, abychom se dostali zpátky do kraje. Nebo alespoň do první okresní ligy.” Vysvětlil mu. „No a kolik byste mi za to asi tak dali?” Zeptal se Erik a Jarda se na mě nervózně podíval. „No my teďka právě úplně moc peněz nemáme, tak jsme se chtěli zep-” Erik ho přerušil. „No tak to moment. Vy chcete, abych já, samotný Erik Hrkal, trénoval a hrál u vás v tomhle klubu zadarmo? Tak to ani náhodou.” Všichni jsme se na sebe nervózně podívali, když v tom Přemek zahlásil: „Ale tady budeš mít krásné prostředí. Klidné, ne jako u vás ve velkoměstě. Pro tebe to tady bude pohoda. Čestný slovo”

„Dobře. Ale bude to tady po mém. Ty.” Ukázal na Přemka. „Ty budeš od teď zahradník, degraduji tě z role trenéra. Ty.” Ukázal na Jardu. „Budeš mít zároveň jako předseda roli podavače míčů při zápasech. A ty.” Ukázal na mě. „Ty zůstaň, jak jsi. Radši. Dostanu 75% z výdělku celého klubu, nárok na neomezenou dovolenou a pivo zdarma po každém zápase. A pozvu si sem posily od nás z Prahy. Platí?” „Platí...” Řekl Jarda suše a smutně. „Tak já razím do Prahy. Za pár dní jsem tu!” Řekl Erik a zmizel ve dveřích. Tašky, co si přivezl, nechal v hospodě.

Všichni jsme vypadali docela šokovaně, ale teď bylo hlavní, že Erik tu smlouvu podepsal. Teď šlo hlavně o záchranu klubu, ne? Potom toho náfuku můžeme vykopnout, ne?

Ráno po tomto dramatickém večeru nás vzbudila hrozná zpráva. **„Při dopravní nehodě, která se odehrála na dálnici D1 ve směru z Brna do Prahy, tragicky zahynul známý český fotbalista Erik Hrkal. Vyjadřujeme upřímnou soustrast jeho rodině a přátelům.”**

Takže se vlastně nic nezměnilo. Jarda je pořád předseda, do jehož popisu práce nepatří podávání balónů. Přemek je pořád trenér, připravující své mužstvo na zápas kopem přes hospodu, a já jsem furt ta stará, zapšklá bába, co vydělává z fotbalu prd. Obec nám nakonec přispívá takové částky, aby byly přesně na chod klubu, takže jsme nezkrachovali. Teď hrajeme ve třetí okresní lize, a trénujeme s Erikovo balóny, co tady nechal v té tašce.